

Sygn. akt III UK 416/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania J.L. i W.L.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 24 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołujących się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2018 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację ubezpieczonych J.L. i W.L. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 11 maja 2017 r., IV U (...), wydanego w sprawie przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego o podleganie ubezpieczeniu społecznemu rolników.

Od wyroku Sądu drugiej instancji ubezpieczeni wnieśli skargę kasacyjną, w której zarzucili naruszenie przepisów postępowania (art. 233 k.p.c.) "w sposób, który miał istotny wpływ na wynik sprawy" oraz prawa materialnego (art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników). We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (na rozprawie) ubezpieczeni wywiedli, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, wobec naruszenia przez Sąd Apelacyjny w (...) przepisów prawa materialnego oraz procesowego, które to uchybienia

"skutkowały wydaniem krzywdzącego dla nich orzeczenia, poddając w wątpliwość poczucie obiektywnej sprawiedliwości rozstrzygnięcia, a także wobec tego, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo". Ponadto ubezpieczeni wskazali, że "rozwinięcie opisu okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej zawarte zostało w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych niniejszej skargi". Skarżący wnieśli o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie odwołania od decyzji organu rentowego, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i "przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów dotychczasowego postępowania".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Z tej przyczyny przesłanką, która powinna warunkować rozpoznanie skargi kasacyjnej, nie może być powołanie się strony wnoszącej skargę na "wydanie krzywdzącego orzeczenia poddającego w wątpliwość poczucie obiektywnej sprawiedliwości rozstrzygnięcia", bowiem taka okoliczność nie mieści się w katalogu przewidzianym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Co prawda skarżący uzasadnili potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania również powołaniem się na jej oczywistą zasadność, ale Sąd Najwyższy tego poglądu nie podziela, wobec czego ta okoliczność nie stanowi przesłanki, która usprawiedliwiałaby konieczność rozpoznania skargi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano, w jaki sposób należy wykazywać "oczywistą zasadność" skargi kasacyjnej. W tym zakresie podkreślano, że powoływanie się na tę okoliczność wymaga od skarżącego wykazania kwalifikowanego naruszenia prawa, a więc zastosowania przepisu błędnie interpretowanego, co spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi "gołym okiem", bez potrzeby dokonywania głębszej analizy jurydycznej

(por. postanowienia z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 i z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107).

Z tej przyczyny o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można mówić wtedy, gdy we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na takie "oczywiste naruszenie" prawa, którego ocena całkowicie uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Do takiej kategorii zalicza się bez wątpienia zarzut przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów i braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego z art. 233 k.p.c., tym bardziej że według art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi w ogóle nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76).

Skarżący nie wyjaśnili potrzeby przyjęcia skargi do rozpoznania również w tym zakresie, w jakim uznali, że zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego w sposób oczywisty narusza przepis prawa materialnego (art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników), bo w tym względzie ograniczyli się jedynie do stwierdzenia, że "rozwinięcie opisu okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej zawarte zostało w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych niniejszej skargi". Sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) jest wymaganiem konstrukcyjnym skargi kasacyjnej, odrębnym od konieczności przedstawienia podstaw kasacyjnych wraz z ich uzasadnieniem (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). To oznacza zaś, że spoczywający na stronie skarżącej obowiązek przedstawienia uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym są przedstawione argumenty nawiązujące do przesłanek zawartych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., jakie powinny powodować rozpoznanie skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 221/10, LEX nr 1124107). Obowiązek ten nie może być zastąpiony odwołaniem się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bowiem wywody przedstawione w tej części skargi kasacyjnej Sąd

Najwyższy bierze pod uwagę dopiero na etapie rozpoznawania skargi kasacyjnej (po jej przyjęciu do rozpoznania).

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

as